

[Gregersen.]

ogsaa spørge, hvem der faar Tilskuddet, om det er Arbejdsgiverne eller Arbejderne.

Efter vor Opfattelse er det ganske umuligt at skaffe mere Arbejde ved Hjælp af den Slags Love, der her er Tale om, ved Hjælp af Tilskud til Arbejde. Thi hvis jeg skal betale 20 Kr. i Skat som min Del af Tilskuddet, er det klart, at jeg har de 20 Kr. mindre at købe Varer for i en anden Industri end den, der bliver støttet. Det højeste, man kan opnaa, er at flytte Arbejde fra den ene Produktionsgren til den anden eller fra den ene Fabrik til den anden; man kan ikke skabe Arbejde derved. Jeg vil gerne understrege stærkt, at man kan flytte Arbejde ved Hjælp af Told, og man kan flytte Arbejde ved Hjælp af direkte Tilskud, men man kan ikke skabe mere Arbejde derved. Af denne Grund, og ogsaa fordi Staten herved stiller den ene gunstigere end den anden, vil Retsforbundet absolut gaa imod det første af Lovforslagene, det om Tilskud ved Merbeskæftigelse.

Lovforslaget om Forbud mod Overarbejde er ogsaa et Led i den marxistiske Planøkonomi, vi for Tiden er inde i. Det gaar ogsaa ud fra, at der kun er et begrænset Arbejde at udføre, og derfor maa det deles. Tilsyneladende er dette jo rigtigt, idet vi fører en økonomisk Politik, der lammer alt Arbejde. Men hvis vi lukkede op for Adgangen til Arbejde ved at hæve Monopolerne, vilde en Lovgivning som den her foreslaaede være ganske overflødig. Største Delen af Befolkningen er ikke saa overforsynet hverken med Fødevarer, Klæder eller Boliger — for blot at nævne de tre mest elementære Fornødenheder —, at der ikke vilde være tilstrækkelig Arbejde for lang Tid med at forsyne dem dermed. Men jo mere Planøkonomi man laver, desto mindre Arbejde bliver der, og desto større bliver Fattigdommen. Retsforbundet har sagt til i Tide. Vi har fremsat Forslag, der tager direkte Sigte paa at give Adgang til øget Produktion og Omsætning, vi har krævet Jordmonopolet brudt og Handel og Omsætning gjort fri. Men de store Partier ønsker ikke Baandene løsnet, og derfor maa vi tumle med Spørgsmaalet om, hvordan vi skal fordele den Smule Arbejde, der kan blive tilbage.

Det tredie af Lovforslagene, det om Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge, har vi ikke særlige Indvendinger at gøre imod under Hensyn til det Omraade, det angaar. Naar det offentlige er Arbejdsgiver eller i hvert Fald medinteressert i Arbejde, kan

det naturligvis træffe de Overenskomster angaaende Arbejdstid og Arbejdsvilkaar med sine Arbejdere, som det ønsker, og som det kan blive enig med dem om. Men de to førstnævnte Lovforslag vil Retsforbundet altsaa gaa afgjort imod.

Aksel Larsen: Jeg skal ikke nægte, at jeg burde være noget desorienteret over den Behandling, disse tre Lovforslag har faaet her i Tinget. Hver Gang vi Kommunistere har forelagt et Lovforslag herinde eller stillet et Ændringsforslag — og det gælder navnlig Forslag paa de Omraader, der strejfer Socialministerens Virksomhed —, har vi faaet at vide, at vi er nogle — skal vi med et mildt Udtryk sige: aandeligt smalsporede Individuer, idet vi kommer og forelægger Forslag her, om hvilke vi ved, at de ikke kan blive gennemført, og det er Topmaalet af god Politik, det er det bedste, man overhovedet kan gøre, hvis man er Arbejderrepræsentant her i Tinget, overhovedet kun at fremsætte saadanne Lovforslag, om hvilke man paa Forhaand har 100 pCt. Sikkerhed for, at de vil blive gennemført. (*Socialministeren* [Steincke]: Det er en ny Teori). Socialministeren fortæller, at det er en ny Teori. Den er i hvert Fald 2—3 Maaneder gammel, saa længe er det siden Socialministeren selv docerede den overfor os fra denne Talerstol. Hvis jeg ikke tager meget fejl, var det den 20. December, Socialministeren angreb et af os stillet Lovforslag med den Motivering, at det var politisk uigennemførligt; saa gammel er Teorien i hvert Fald.

Men altsaa efter al den Videnskab, der i den Retning er blevet doceret overfor os, havde vi jo tænkt os, at disse Lovforslags Gennemførelse var sikret, og vi gik i vor Naivitet og ansaa dem for at være en Del af Kriseforliget og regnede altsaa med, at de i et dertil indrettet Tempo skulde føres igennem. Det var derfor ikke frit for, at vi sagde til os selv: Det synes, søm om Regeringen virkelig har sikret sig noget ved dette her Kriseforlig. Men nu faar vi altsaa noget andet at vide. Lovforslagenes Gennemførelse er ikke sikret ved Kriseforliget, og de vil ikke blive gennemført, i hvert Fald ikke i en saadan Skikkelse, at den blot kan sammenlignes med deres nuværende Skikkelse, de vil have en helt anden Skikkelse, naar de er færdige fra Rigsdagen, hvis de overhovedet kommer igennem.

Jeg kan derfor ikke se rettere end, at der her foreligger det, som Socialministeren — for slet ikke at tale om det ærede Medlem